

Posudek oponenta bakalářské práce J. Marka: Přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu

Již mnohokrát jsem musel svůj posudek začít konstatováním, že problematika přestupků je oblíbeným tématem kvalifikačních prací studentů právnických fakult. Je tedy již dosti vyčerpané téma a sotva tu někdo může přinést, zvláště pak na úrovni bakalářské práce, něco nového. To je ostatně i případ posuzované práce, kde platí „nihil novi sub sole“. Autor říká, hned úvodem, že je praktik, policista, který řeší přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu /str. 11/ a tomu tématu se věnuje a na tuto oblast se v dalším zaměřuje.

Svoji práci rozčlenil do tří částí: nejprve vymezuje pojem přestupku, následně rozebírá jednotlivé přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a v posledních částích se věnuje procesním otázkám projednávání správních deliktů v této oblasti.

S takovou volbou struktury lze souhlasit, není arciť nijak originální, ale na druhé straně je velmi bezpečná. V samotném jádru práce, které je soustředěno v kapitole páté, nelze nalézt podstatnější chyby, rozbor je proveden do všech detailů včetně judikatury správních soudů, celkově je však tato pasáž nutně popisná, což spadá na vrub volby tématu.

Je-li posláním oponenta vzpomenout vady, pak upozorňuji na následující:

Pokud se týče historie právní úpravy na str. 13 a následující, měl autor zmínit např. vyhlášku č. 145/1956 Úř. listu, ale také vzdálenější zák. č. 47/1866 z. z. a mnoho dalších policejních předpisů, které se této oblasti týkají. Jinak řečeno, mohl být tento přehled mnohem bohatší a lze ho snadno vysledovat i z derogačních klauzulí.

Na str. 19 a následujících jsou uvedeny okolnosti vylučující odpovědnost za přestupky, s čímž lze souhlasit. Nutno ovšem připomenout, že v praxi jsou uznávány i další, např. dovolené riziko a jednání na základě úředního svolení.

Nepřesné je kontování na str. 21, kde autor dovozuje, že příčetnost bývá zpravidla vyloučena duševní poruchou, je tomu totiž tak vždy, viz § 5 odst. 2 zákona o přestupcích.

Určitě více mělo být pojednáno o subjektivní stránce přestupků /str. 22-23/, kde by se očekávaly příklady z praxe, jichž je nemalý počet.

Poněkud rozpačitě působí odkaz 79, kde by se očekávalo, že autor si přečte článek dr. Vedrala a nebude citovat z druhé ruky.

Na str. 56 je nepřesně uváděn název správního orgánu, má být sociálně právní ochrany dětí.

Nepatříčně působí zařazení Základních zásad správního řízení. Předně by tu bylo na místě hovořit spíše o zásadách postupů, důležitější však je, že autor necituje pramen, z něhož vychází a zejména by bylo třeba zmínit, jak se promítají do oblasti správního trestání.

Na str. 64 autor tvrdí, že neexistuje legální vymezení rozhodnutí, což však není pravda, protože to lze nalézt v § 67 správního řádu.

Celkově pak vyznívá kapitola týkající se řízení o přestupcích poněkud rozpačitě, protože zde opět nejsou zdůrazněna specifika řízení o přestupcích.

Po formální stránce nelze práci nic podstatnějšího vytknout, autor ctí citaci literatury a dobře působí poměrně hojné odkazy na judikaturu. Snad jen více mohl využít další literaturu, např. komentář správního řádu Jemelka, Pondělíčková, Bohadlo a novější komentář k přestupkovému zákonu z pera Tauber, Červený, Šlauf z roku 2011 a v neposlední řadě skvělý rozbor J. Vedrala, zmíněný v poznámce 79.

Uvedené nedostatky však nejsou zase tak zásadní povahy. Práce splňuje požadavky kladené na tuto úroveň kvalifikační práce a proto doporučuji, aby byla připuštěna k obhajobě.

19. července 2012

Doc. JUDr. Pavel Mates CSc.

